

fullt ut lika bra, som de göra själva», förklarade Maiden. »Och dessutom är han mycket road av att tala om sitt förra liv bland infödingarne. Detta ger mig en idé», fortsatte han. »Om du har lust skall jag göra dig bekant med honom.»

»Det tackar jag dig för!» utbrast jag, förtjust över ett sådant tillfälle att få studera ur en levande urkund.

Någon dag senare infann jag mig i sällskap med Maiden hos den gamle Pakeha-maorien i hans tusculum, och sedan presentationen var överstökad, visade han oss omkring i den enkla men högst intressanta boningen. I hans lilla studerkammare voro väggarna klädda med bokskåp, och i ett större rum innanför hade han ett museum av maorikuriosa och minnen, samlade under en 45 års vistelse bland infödingarne.

Av den unika och förnämliga samlingen tycktes vår värd vara mest stolt över en hylla, på vilken funnos uppradade ej mindre än 16 avhuggna huvuden av maorikrigare, konserverade på gammalt, för nutiden okänt sätt och försedda med etiketter varå krigarens och stammens namn voro antecknade.

Sedan vi ägnat en god stund åt att granska och beundra hans »museum», slogo vi oss, på hans inbjudan, ned på gammalt pioniärsätt — i skjortärmarna, bänkade omkring ett bord med »whisky and soda» och en stor burk »golden leaf» framför oss.

»Jag vill förutskicka den saken, att det jag nu kommer att säga kanske brister i sammanhanget», började gubben. »Minna äro så överväldigande rika, att jag svävar ut från ämnet ibland — men då ska ni ej genera er, utan vrida mej rätt igen!»

»För att emellertid börja från början, så föddes jag den 5:e juli 1811 i Dublin, där min farfar var professor i orientaliska språk vid universitetet. Far min var också en lärd man, men en orolig själ, som emigrerade 1824 till Hobart Town i Tasmanien, där jag fostrades upp som pojke. Min far gick in vid tullverket och steg i graderna, och jag hade därför nog